

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U SPLITU
Put Supavla 1

U IME REPUBLIKE HRV

Poslovni broj: 3 UsI-392/19-10

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	21.1.2020. 10:09:40	
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.	
034-07/19-01/146	376-08	
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.
437-20-7		0

PRESUDA

Upravni sud u Splitu, po sucu tog suda Leandri Mojtić te Ljiljani Lijić zapisničarki, u upravnom sporu tužitelja [redacted] protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, koju zastupa opunomoćenica [redacted] uz sudjelovanje zainteresirane osobe HP-Hrvatska pošta d.d. Zagreb, Jurišićeva 13, koju zastupa opunomoćenica [redacted] radi rješavanja spora između korisnika i davatelja poštanskih usluga, nakon usmene i javne rasprave, zaključene 13. prosinca 2019., a objavljene 23. prosinca 2019.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev kojim tužitelj traži poništenje točke 2. izreke Odluke tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti Klasa: UP/I-344-08/19-02/142, Urbroj: 376-04-19-4 od 23. srpnja 2019., kao neosnovan.

II. Odbija se zahtjev tuženika za naknadom troškova upravnog spora kao neosnovan.

Obrazloženje

Osporavanom Odlukom tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Klasa: UP/I-344-08/19-02/142, Urbroj: 376-04-19-4 od 23. srpnja 2019., u točki 1. izreke odbijen je kao neosnovan zahtjev za rješavanje spora [redacted] ovdje tužitelja, s davateljem poštanskih usluga HP-Hrvatska pošta d.d., Zagreb, u vezi s rješavanjem prigovora zbog neobavljene ugovorene usluge uručnja preporučene pošiljke broj: [redacted] dok je u točki 2. izreke u ostalom dijelu zahtjev za rješavanjem spora korisnika poštanskih usluga odbačen kao nedopušten.

Protiv toč. 2. izreke osporavane Odluke tuženika tužitelj je pravodobno podnio tužbu osporavajući zakonitost iste u navedenom dijelu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Tužitelj u tužbi, u bitnom, navodi da je tuženik odbacio kao nedopušten zahtjev tužitelja za poništenjem odgovora Povjerenstva za pritužbe potrošača pri Hrvatskoj pošti (u nastavku: Povjerenstvo) br. DP-07-016249/19 od 17. svibnja 2019. i za utvrđivanjem odgovornosti nadležnih djelatnika Povjerenstva i Hrvatske pošte (dalje HP-a), na osnovu obrazloženja s treće stranice pobijane odluke prema kojem tuženik, u postupku donošenja svoje odluke o rješenju spora prema čl. 55. Zakona o poštanskim

uslugama (u nastavku: ZUP), nije nadležan za poništavanje predmetnih odluka HP-a, a s kojim obrazloženjem se tužitelj ne slaže jer da u čl. 55. Zakona o poštanskim uslugama (dalje ZPU-a) nigdje ne piše da je tuženik nadležan ili da nije nadležan za poništavanje nekog pravnog dokumenta HP-a, bez obzira na to nalazi li se on ili se ne nalazi u postupku donošenja neke svoje odluke o rješenju spora (između davatelja poštanske usluge i korisnika te usluge).

Tužitelj se poziva na odredbu čl. 59. st. 1. ZPU-a, kojom je propisano da je tuženik nadležan za provođenje inspekcijskog nadzora nad cjelokupnom primjenom ZPU-a, što znači da u slučaju kršenja neke odredbe ZPU-a tuženik mora reagirati i djelovati po službenoj dužnosti u svrhu uklanjanja nepravilnosti sukladno čl. 60. st. 1. točkama 6. i 10. ZPU-a.

Tužitelj u tužbi nije naveo ni precizirao tužbeni zahtjev, međutim iz navoda i sadržaja tužbe ovaj Sud ocjenjuje da tužitelj predlaže poništenje točke 2. izreke osporavane Odluke tuženika.

Tuženik je u svom odgovoru na tužbu osporio navode tužitelja te se očitovao na tužbene navode tužitelja, navodeći kako tužitelj smatra da je tuženik svojom nezakonitom odlukom neopravdano odbacio dio njegovog zahtjeva kao nedopušten budući da smatra kako je njegov zahtjev kojim traži poništenje odgovora Povjerenstva broj: DP-07-016249/19 i utvrđivanje odgovornosti nadležnih osoba HP-a i Povjerenstva, dopušten, budući da odredba članka 55. Zakona o poštanskim uslugama (NN br. /12, 153/13 i 78/15, dalje: ZPU-a) ne sadrži odredbe o nadležnosti, te ističe kako je tuženik sukladno odredbama članka 59. ZPU-a nadležan za obavljanje inspekcijskog nadzora nad cjelokupnom primjenom ZPU-a i da obzirom na isto mora reagirati po službenoj dužnosti u svrhu uklanjanja utvrđenih nepravilnosti.

Tuženik je naveo kako je u provedenom upravnom postupku utvrdio sve činjenice koje su od važnosti za donošenje zakonitog i pravilnog upravnog akta, poštujući pri tome načelo zakonitosti članka 5. ZUP-a i načelo utvrđivanja materijalne istine iz članka 8. ZUP-a te da je osporavana Odluka u svemu obrazložena i u skladu s odredbom članka 98. stavka 5. ZUP-a.

Da je u konkretnom slučaju, na temelju spisu priložene dokumentacije, tuženik utvrdio kako je zainteresirana strana HP-e u provedenom postupku postupila sukladno odredbi članka 37. i članka 54. Zakona o poštanskim uslugama (NN br. 144/12, 153/13 i 78/15; dalje: ZPU).

Tuženik ističe kako je odredbom članka 55. stavka 7. ZPU-a određeno da tuženik donosi odluku o rješenju spora iz stavka 1. istog članka u vezi s rješavanjem prigovora iz članka 54. ZPU-a, a koji se može podnijeti u slučaju gubitka poštanske pošiljke, prekoračenja roka za prijenos i uručenje poštanske pošiljke ili u slučaju kada davatelj poštanskih usluga nije obavio uslugu ili je nije obavio u cijelosti.

Odlukom tuženika, utvrđuje se je li zahtjev za rješavanje spora korisnika osnovan i dopušten.

U slučaju, da je tijekom provedenog postupka utvrđeno kako je zahtjev korisnika osnovan i dopušten, odlukom tuženika se utvrđuje odgovornost davatelja i potencijalna naknada štete, za slučaj da je u provedenom postupku utvrđeno kako je zahtjev korisnika nepravovremen, izjavljen od neovlaštene osobe ili kada je podnesen iz razloga koji nisu propisani odredbom članka 54. ZPU-a, zahtjev korisnika se odlukom tuženika odbacuje kao nedopušten.

Tuženik nadalje navodi da je u konkretnom slučaju, u provedenom postupku utvrdio kako je dio zahtjeva tužitelja, a koji se odnosi na poništenje odluke Povjerenstva broj: DP-07-016249/19 i utvrđivanje odgovornosti nadležnih osoba HP-a i Povjerenstva, nedopušten, obzirom da je isti podnesen iz razloga koji nisu propisani odredbom članka 54. ZPU-a.

Nastavno na navedeno, tuženik ističe kako bi predmetni zahtjev tužitelja, eventualno mogao biti razlog za pokretanje postupka inspekcijskog nadzora, sukladno odredbama čl. 59. ZPU-a.

U odnosu na tužbene navode kako je za predmetnu pošiljku zainteresirana strana HP-a donijela dvije istovjetne odluke samo različitih brojeva, uz izmjene datuma pokušaja dostave i

isporuke pismena, tuženik je istakao kako je u provedenom postupku utvrđeno kako je zbog obima broja prigovora podnesenih od strane tužitelja došlo do tekstualne omaške u pisanju predmetne odluke, ali da ista nije utjecala na stvarno utvrđeno stanje stvari, odnosno da je za predmetnu poštansku pošiljku ugovorena usluga uručena izvršena u cijelosti.

Stoga da je dio zahtjeva tužitelja nedopušten obzirom na odredbu čl. 54. ZPU-a kojom su propisani razlozi za podnošenje prigovora, slijedom čega da proizlazi kako u konkretnom slučaju nije bilo pravne osnove za usvajanjem zahtjeva tužitelja, radi čega je predložio da Sud odbije tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja.

Rješenjem ovog Suda poslovni broj 3UsI-392/19-7 od 30. listopada 2019. pozvana je zainteresirana osoba HP-Hrvatska pošta d.d. Zagreb da sudjeluje u predmetnom upravnom sporu te joj je dostavljena tužba tužitelja s priložima, kao i odgovor na tužbu tuženika na očitovanje, a sve u skladu s odredbom čl. 23. st. 5. i čl. 32. st. 1. i st. 2. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj: 20/10,143/12,152/14,94/16 i 29/17, dalje ZUS-a).

Zainteresirana osoba HP-Hrvatska pošta d.d. Zagreb dostavila je ovom Sudu odgovor na tužbu od 14. studenog 2019. u kojem je navela da se u konkretnom slučaju radilo o običnoj preporučenoj pošiljci koja je na uručenje zaprimljena 21.12.2018. Obzirom da se radilo o preporučenoj pošiljci, a kako prilikom prvog pokušaja uručnja predmetne pošiljke dana 27.12.2018. tužitelj nije zatečen na adresi, da je poštar putem elektroničkog komunikatora ispisao Obavijest i prispijeću pošiljke.

Da je u ostavljenoj obavijestiti o prispijeću pošiljke ispravno navedeno da će se pošiljka nakon isteka roka za preuzimanje vratiti pošiljatelju, te posebno ističe da je predmetna pošiljka tužitelju uručena dana 03.01.2019. Stoga da u konkretnom slučaju nije sporno da je zainteresirana osoba u konkretnom slučaju u cijelosti izvršila poštansku uslugu uručnja predmetne pošiljke, slijedom čega da su i prigovor i pritužba odbijeni.

Zainteresirana osoba posebno ističe kako su navodi tužitelja u dijelu u kojem se u bitnom ističe da se odluke u povodu prigovora korisnika donose bez ikakvog uvida u meritum spora, netočni i proturječni dokumentaciji koja je priložena spisu, te da je takvo postupanje tužitelja isključivo usmjereno na obijesno pamićenje i zlouporabu procesnih ovlaštenja.

Konačno, da bi i zainteresirana osoba mogla reći da je tužitelj „štancao“ prigovore, pritužbe, pa i podnosio tužbe bez ikakve pravne i činjenične osnove, pa čak i onda kada je odlukom Službe za korisnike, odlukom Povjerenstva za pritužbe potrošača i Odlukom, ovdje tuženika, bio upoznat s činjenicom da se u konkretnom slučaju radi o običnoj preporučenoj pošiljci, a ne o dostavi sukladno odredbi čl. 85. Zakona o općem upravnom postupku.

Da činjenica da je Služba za korisnike zainteresirane osobe omaškom dva puta pod različitim brojem donijela odluku u povodu istog prigovora, sama po sebi, nije dovela do povrede bili kakvih prava tužitelja.

Zainteresirana osoba nadalje ističe kako se postupak inspekcijskog nadzora provodi radi ispitivanja da li pružatelj poštanske uslugu istu obavlja sukladno Zakonu o poštanskim uslugama i aktima Svjetske poštanske unije i drugih međunarodnih ugovora. Pri tome su dužnosti i ovlaštenja tuženika u postupku inspekcijskog nadzora propisani odredbom čl. 60. Zakona o poštanskim uslugama te je istom predviđen nadzor pružanja poštanskih usluga, a eventualno donesene odluke u tako provedenom postupku nisu od utjecaja na prethodno pokrenute pojedinačne postupke koji se vode po prigovorima korisnika.

Na taj je način da je nejasno kakvog bi utjecaja provedeni inspekcijski nadzor imao na predmet ovoga postupka, a s time u vezi i na predmet postupka koji je već proveden kod tuženika. Stoga je predložila da Sud odbije tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja.

Na ročištu održanom pred ovim Sudom 13. prosinca 2019. stranke su ustrajale u svojim do sada iznijetim navodima kako u tužbi, tako i u navodima iz odgovora na tužbu, a tužitelj je neposredno na ročištu u spis priložio podnesak kojim je dopunio tužbu na način da je predložio poništenje Odluke tuženika, obzirom da je tuženik donio Odluku kojom je odbacio zahtjev

tužitelja, a ne Rješenje, na koje navode je opunomoćenica tuženika navela da prema odredbi čl. 96. ZPU-a, a prema kojem Zakonu se odlučuje u konkretnoj upravnoj stvari, akt kojim se odlučuje o upravnoj stvari, može imati i drugi naziv, te da su stoga tužbeni navodi tužitelja kojim tužitelj navodi da je tuženik pogrešno donio Odluku umjesto Rješenje, u cijelosti neosnovani obzirom na odredbe čl. 96. ZUP-a i čl. 55. ZPU-a.

Sud je izveo dokaze uvidom u isprave priložene spisu, kao i u spis tuženog tijela koji je ovom Sudu dostavljen uz odgovor na tužbu i sve isprave koje su istom priložene te je zaključio raspravljanje.

Opunomoćenica tuženika je zatražila trošak i to materijalni trošak pristupa na ročište koji se sastoji od troškova autoceste na relaciji Zagreb – Split – Zagreb, troškove goriva i troškove smještaja u hotelu za 2 noći po 363,00 kune, za koji trošak je u spis priložila račun Hotela Globo br.2718-001010-1 od 12.12.2019. u iznosu od 363,00 kn (list 31 spisa), dok se za preostale materijalne troškove obvezala Sudu dostaviti dokaz u roku od 3 dana, a najkasnije do dana objave presude.

Tužitelj, ni opunomoćenica zainteresirane osobe trošak nisu zatražili ni popisali.

Na temelju razmatranja svih pravnih i činjeničnih pitanja, sukladno odredbi članka 55. stavak 3. ZUS-a, Sud je ocijenio da tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan.

Predmet spora je ocjena zakonitosti točke 2. izreke osporavane Odluke.

Među strankama je isključivo sporno je li tuženik pravilno i zakonito odbacio dio zahtjeva tužitelja za poništenjem odgovora Povjerenstva za pritužbe potrošača pri Hrvatskoj pošti (u nastavku: Povjerenstvo) br. DP-07-016249/19 od 17. svibnja 2019. i za utvrđivanjem odgovornosti nadležnih djelatnika Povjerenstva i Hrvatske pošte (dalje HP-a).

Članak 54. Zakona o poštanskim uslugama (Narodne novine, broj: sadrži odredbe o prigovorima korisnika poštanskih usluga, pa je tako stavkom 1., istog članka, propisano da korisnik poštanskih usluga može podnijeti pisani prigovor davatelju poštanskih usluga u slučaju gubitka poštanske pošiljke, prekoračenja roka za prienos i uručenje poštanske pošiljke ili u slučaju kada davatelj poštanskih usluga nije obavio uslugu ili je nije obavio u cijelosti, u roku od tri mjeseca od dana predaje poštanske pošiljke u unutarnjem prometu, odnosno u roku od šest mjeseci u međunarodnom prometu.

Stavkom 2., istog članka, je propisano da u slučaju oštećenja ili umanjenja sadržaja poštanske pošiljke primatelj ili druga ovlaštena osoba mora podnijeti prigovor odmah pri uručanju poštanske pošiljke.

Iznimno od odredbe stavka 2. ovoga članka, prigovor zbog oštećenja ili umanjenja sadržaja poštanske pošiljke može se podnijeti nakon uručanja poštanske pošiljke samo ako primatelj priloži dokaz da oštećenje ili umanjenje sadržaja poštanske pošiljke nije nastalo nakon uručanja.

Stavkom 4., istog članka, je propisano da je davatelj poštanskih usluga obvezan dostaviti pisani odgovor korisniku poštanskih usluga o utemeljenosti podnesenog prigovora u roku od najviše 30 dana od dana zaprimanja prigovora u unutarnjem prometu, odnosno u roku od najviše 60 dana od dana zaprimanja prigovora u međunarodnom prometu.

Stavkom 5., istog članka, je propisano da na pisani odgovor davatelja poštanskih usluga korisnik poštanskih usluga ima pravo podnijeti pritužbu (reklamaciju) povjerenstvu za pritužbe potrošača pri davatelju poštanskih usluga u roku od 30 dana od dana dostavljanja pisanog odgovora. Povjerenstvo za pritužbe potrošača davatelja poštanskih usluga obvezno je dostaviti pisani odgovor korisniku poštanskih usluga u roku od 30 dana od dana zaprimanja njegove pritužbe.

Stavkom 6., istog članka, je propisano da davatelj poštanskih usluga mora, kao sastavni dio svojih općih uvjeta, objaviti postupak podnošenja i rješavanja prigovora korisnika poštanskih usluga na obavljanje poštanskih usluga. Postupak podnošenja i rješavanja prigovora

mora biti u skladu s odredbama ovoga Zakona, transparentan, objektivan, ne diskriminirajući, jednostavan i javno dostupan svim korisnicima poštanskih usluga uz pristupačnu cijenu.

Članak 55. ZPU-a sadrži odredbe o rješavanju sporova između korisnika i davatelja poštanskih usluga, pa je tako stavkom 1., istog članka, propisano da u slučaju spora između korisnika i davatelja poštanskih usluga u vezi s rješavanjem prigovora iz članka 54. ovoga Zakona, korisnik poštanskih usluga može podnijeti zahtjev za rješavanje spora Agenciji u roku od 30 dana od dana dostavljanja pisanog odgovora povjerenstva za pritužbe potrošača iz članka 54. stavka 5. ovoga Zakona. Zastara osporene tražbine ne teče za vrijeme rješavanja spora pred Agencijom.

Stavkom 2., istog članka, je propisano da Agencija po službenoj dužnosti pazi na svoju stvarnu nadležnost tijekom cijelog postupka rješavanja spora iz stavka 1. ovoga članka. Ako korisnik poštanskih usluga u postupku rješavanja tog spora zbog iste činjenične i pravne osnove podnese tužbu nadležnom sudu, obustavlja se postupak rješavanja spora pred Agencijom.

Stavkom 3., istog članka, je propisano da Agencija rješava sporove iz stavka 1. ovoga članka na transparentan, objektivan i ne diskriminirajući način, na temelju prijedloga Povjerenstva za zaštitu prava korisnika usluga, u skladu s odredbama ovoga Zakona i posebnih propisa.

Stavkom 4., istog članka, je propisano da Povjerenstvo iz stavka 3. ovoga članka ima svojstvo i zadaće savjetodavnog tijela koje se osniva pri Agenciji prema posebnom zakonu kojim je uređena zaštita potrošača. Način rada Povjerenstva iz stavka 3. ovoga članka pobliže se propisuje pravilnikom koji donosi Vijeće Agencije.

Stavkom 5., istog članka, je propisano da je davatelj poštanskih usluga obvezan sudjelovati u postupcima rješavanja sporova iz stavka 1. ovoga članka i u potpunosti surađivati s Agencijom u svrhu rješavanja spora, te dostavljati Agenciji sve potrebne podatke, dokumentaciju i očitovanja.

Stavkom 6., istog članka, je propisano da nakon zaprimljenog prijedloga Povjerenstva iz stavka 3. ovoga članka Agencija odlukom rješava spor iz stavka 1. ovoga članka na temelju podataka, dokumentacije i očitovanja stranaka u postupku, u pravilu bez provođenja usmene rasprave.

Stavkom 7., istog članka, je propisano da Agencija donosi odluku o rješavanju spora iz stavka 1. ovoga članka u najkraćem mogućem roku, a najkasnije u roku od četiri mjeseca od dana podnošenja zahtjeva za rješavanje tog spora.

Stavkom 8., istog članka, je propisano da Odluka Agencije o rješavanju spora iz stavka 1. ovoga članka mora biti detaljno obrazložena, a objavljuje se u skladu s odredbama zakona kojim je uređeno područje elektroničkih komunikacija.

Među strankama nije sporno da je u povodu podnesenog zahtjeva zbog obavljanja ne cjelovite poštanske usluge uručenja preporučene pošiljke broj: [] proveden postupak rješavanja prigovora pri davatelju usluge u skladu s odredbom čl. 54. ZPU-a.

Među stranka nije sporno da je nakon provedenog postupka kao nesporno utvrđeno da se u konkretnom slučaju i predmetnoj upravnoj stvari nije radilo o sudskom pismenu za koje je propisana obvezna druga dostava u skladu s odredbama Zakona o općem upravnom postupku već da se radilo o preporučenoj pošiljci iz čl. 7. Općih uvjeta za obavljanje univerzalne usluge HP-a za koju je korištena osnovna dopunska usluga „povratnica“ iz čl. 14. Općih uvjeta, za koju se uručenje obavlja u skladu s odredbama čl. 37. ZPU-a, slijedom čega je tuženik i odbio kao neosnovan zahtjev za rješavanje spora, a kako je to odlučeno u točki 1. izreke osporavane Odluke.

Među strankama nije sporno da je točka 1. izreke osporavane Odluke postala konačna i pravomoćna budući da tužitelj predmetnom tužbom predlaže poništenje samo točke 2. izreke osporavane Odluke.

Slijedom naprijed navedenih utvrđenja, po ocjeni ovog Suda u konkretnom slučaju i predmetnoj upravnoj stvari nije povrijeđen Zakon na štetu tužitelja već je na pravilno utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenjeno materijalno pravo.

Ovo stoga što je pored naprijed navedenih nespornih utvrđenja, odnosno da u postupanju davatelja poštanskih usluga nije bilo nepravilnosti, odnosno da je HP postupila u skladu s odredbama čl. 37. ZPU-a i odredbama čl. 42. Općih uvjeta za obavljanje univerzalnih usluga HP-a, te da je predmetna usluga uručena predmetne pošiljke izvršena u cijelosti, to nije osnovan zahtjev tužitelja u dijelu kojim traži utvrđivanje odgovornosti nadležnih djelatnika Povjerenstva i Hrvatske pošte i to iz razloga što je prilikom rješavanja jednog prigovora tužitelja u svezi dostave jednog preporučene pisma prijamnog broja [] od 7. prosinca 2018., HP, ovdje zainteresirana osoba, donijela dvije istovjetne obavijesti, samo različitog broja protokola i to prvu 3. travnja 2019. broj HP-05/12/2-1-10237/19, a drugu 4. travnja 2019. broj HP-05/12/2/1-10228/19, uz istovjetno obrazloženje.

Navedeni zahtjev tužitelj obrazlaže da je iz takovog postupanja „štancanja odbijajućih dopisa“ „copy paste“ načinom razvidno nezakonito postupanje radi čega je zatražio očitovanje Povjerenstva i utvrđivanje odgovornosti nadležnih osoba HP-a.

Članak 56. ZPU-a sadrži odredbe o odgovornosti davatelja poštanskih usluga, pa je tako stavkom 1., istog članka, propisano da U međunarodnom prometu davatelj poštanskih usluga odgovara u granicama utvrđenima aktima Svjetske poštanske unije i međunarodnim ugovorima.

Stavkom 2., istog članka, je propisano da u unutarnjem prometu davatelj poštanskih usluga odgovara:

1. za gubitak ili oštećenje poštanske pošiljke ili umanjeње njezina sadržaja,
2. za prekoračenje roka za prijenos i uručenje poštanske pošiljke,
3. u slučaju kada nije obavio uslugu ili uslugu nije obavio u cijelosti.

Nadalje, članak 59. ZPU-a sadrži odredbe o obavljanju poslova inspekcijškog nadzora, dok članak 60. ZPU-a sadrži odredbe o ovlastima poštanskog inspektora.

Međutim, slijedom naprijed navedenih nespornih utvrđenja, pravilno je postupio tuženik kada je podneseni zahtjev tužitelja u dijelu za poništenjem odgovora Povjerenstva za pritužbe potrošača pri Hrvatskoj pošti (u nastavku: Povjerenstvo) br. DP-07-016249/19 od 17. svibnja 2019. i za utvrđivanjem odgovornosti nadležnih djelatnika Povjerenstva i Hrvatske pošte, odbacio kao nedopušten, obzirom da je zahtjev korisnika, ovdje tužitelja, u navedenom dijelu podnesen iz razloga koji nisu propisani odredbom čl.54., niti isti predstavljaju osnovu za pokretanje inspekcijškog nadzora.

Pored navedenog, valja istaći da ovaj Sud u cijelosti prihvaća navode tuženika iz obrazloženja osporavane Odluke da je HP-a, ovdje zainteresirana osoba, očitom omaškom donijela dvije istovjetne odluke samo različitih brojeva i to zbog obima broja prigovora podnesenih od strane korisnika, ovdje tužitelja, međutim koja omaška nije, niti može biti od utjecaja na stvarno utvrđeno činjenično stanje u predmetnoj upravnoj stvari, pa stoga ni na drugačije rješenje predmetne upravne stvari.

Konačno, nije osnovan ni tužbeni navod tužitelja da je predmetni upravni akt nezakonit jer ga je tuženik naslovio kao Odluku, umjesto kao rješenje, budući da je odredbom čl. 96. st. 2. ZUP-a propisano da Sukladno zakonu, akt kojim se odlučuje o upravnoj stvari može imati i drugi naziv.

Odredbom čl. 55. st. 7. ZPU-a je propisano da Agencija donosi odluku o rješavanju spora iz stavka 1. ovoga članka u najkraćem mogućem roku, a najkasnije u roku od četiri mjeseca od dana podnošenja zahtjeva za rješavanje tog spora.

Slijedom navedenog pravilno je tuženik upravni akt kojom je odlučio o predmetnoj upravnoj stvari naslovio kao Odluku.

Slijedom naprijed navedenih nespornih utvrđenja valjalo je na temelju odredbe čl. 57. st. 1. ZUS-a odbiti tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan te odlučiti kao u točki I. izreke.

Odredbom članka 79. stavkom 4. ZUS-a propisano je da stranka koja izgubi spor u cijelosti snosi sve troškove spora, ako zakonom nije drukčije propisano. Ako stranka djelomično uspije u sporu, sud može, s obzirom na postignuti uspjeh, odrediti da svaka stranka snosi svoje troškove ili da se troškovi raspodijele razmjerno uspjehu u sporu.

Opunomoćenica tuženika na ročištu je popisala i zatražila materijalni trošak pristupa na ročište koji se sastoji od troškova autoceste na relaciji Zagreb – Split – Zagreb, troškova goriva i troškova smještaja u hotelu za 2 noći po 363,00 kune, za koji trošak je u spis priložila račun Hotela Globo br.2718-001010-1 od 12.12.2019. u iznosu od 363,00 kn (list 31 spisa), dok se za preostale materijalne troškove obvezala Sudu dostaviti dokaz u roku od 3 dana, a najkasnije do dana objave presude.

Prema odredbi članka 8. stavka 2. Pravilniku o porezu na dohodak (Narodne novine, br. 10/17, u daljnjem tekstu: Pravilnik), koji je stupio na snagu 4. veljače 2017., izdaci za službena putovanja (dnevnice, naknade prijevoznih troškova, naknade korištenja privatnog automobila u službene svrhe, troškovi noćenja, i drugo) obračunavaju se na temelju urednog i vjerodostojnog putnog naloga i priloženih isprava kojima se dokazuju izdaci i drugi podaci navedeni na putnom nalogu.

Stoga, a kako opunomoćenica tuženika Sudu nije dostavila dokaze o učinjenim materijalnim troškovima, odnosno kako Sudu nije dostavila uredni i vjerodostojni putni nalog uz priložene isprave kojima se dokazuju izdaci i drugi podaci navedeni na putnom nalogu, a kako je to propisano naprijed citiranom odredbom čl. 8. stavka 2. Pravilniku o porezu na dohodak, to ovaj Sud i pored činjenice da je tuženik uspio u sporu, nije mogao prihvatiti priloženi račun za noćenje, radi čega je valjalo zatraženi trošak odbiti te odlučiti kao pod točkom II. izreke.

U Splitu 23. prosinca 2019.

S U D A C

Leandra Mojtić, v. r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba, u roku 15 dana od dana primitka pisanog otpravka, u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu, putem ovog suda, pisano, za Visoki upravni sud Republike Hrvatske. Žalba odgađa izvršenje odluke o trošku, a sve na temelju odredbe članka 79. st. 6. i 7. ZUS-a.

Za točnost otpravka¹³ ovlaštena službenik

